

Vojeslav Molè:

Lombardija.

Čez ravna, ravna polja vlak drvi.
 Iz mraka sanje vstajajo grozeče,
 v krvava polja zro oči strmeče,
 v goreča mesta, v prazne zro vasi.

Pod konji divjimi vsa plan bobni,
 zlato oklepov se skoz mrak leskeče
 in krik iz tisoč grl skoz zrak trepeče,
 udarijo se jekla, teče kri.

Za valom val se lije čez poljano,
 ognjeni sni plamte, gore v očeh . . .
 Svoboda vstaja, kjer je tekla kri.

Zastaja dih. — Razblinja se Legnano,
 z neba trepeče zvezd preblažen smeh
 in čez somračna polja vlak beži.

Janko Glaser:

Ob vrnitvi.

Posušila v vetru se je trava,
 ki ležala mehko sva na njej,
 gnije listje, ne šumi pozdrava,
 v tla nevihte sprale so ga z vej.

Kjer šumele bukve so nad nama,
 morda v molku sam bom stal nekoč,
 morda prišla ti nazaj boš sama,
 sama legla v mah boš žalujoč.

